

اجلاس سران ناتو در شیکاگو نگرانی زنان افغانستان

شیرین نظیری

قرار است نشست سران دولت های عضو پیمان اتلانتیک شمالی " ناتو " با شرکت بیش از 60 رهبرکشورها و سازمان های بین المللی به شمول سازمان ملل متحد، بانک جهانی واتحادیه اروپا " 21 - 22 می " برای دو روز در شیکاگو برگزار گردد. درین اجلاس پروسه انتقال مسولیت های امنیتی به نیرو های افغانستان، تمویل نیروهای افغانستان ونقش جامعه بین المللی پس از سال 2014 میلادی مورد بحث قرار خواهند گرفت.

افغانستان کشوریست که در جریان بیش از یک دهه در خط اول مبارزه با تروریسم قرار دارد ودرین مدت قربانی های بیشماری داشته است . از کودکی چشم نکشوده به جهان در بطن مادرش ، تا عروس و دامادی پا نگذاشته در حمله اش و ازدختر و پسر جوان نورسته که با عالم آرزوهای نا رسیده به خاک و خون خفتند ومادران شان را تا دم مرگ داغدار نموده ودر سوگ عزیزان خود نشانندند.

امروز هزاران مادر خسته از جنگ ، خسته از سوگواری در غم شوهران ، فرزندان ، خواهران و برادران خود نشسته هستند وزیاده ازین جنگ نمی خواهند و بیشتر ازین تحمل ندارند که توتی و پارچه فرزندان مکتبی خود را از روی جاده ها و کنار دروازه مکتب با کتاب ها و کتابچه های به خون ترشده جمع کنند. ایشان با صدای مملو از غم و درد، در گلو خفه شده انتظار قطع جنگ را ، با تحکیم امنیت سراسری درکشوردارند و با صدای لرزان واشک در چشمان می گویند که بچه کشی بس است، آدم کشی بس است و بلاخره انسان کشی بس است. آخر ما هم انسانیم و حق زنده گی کردن را داریم. زنان در جامعه مرد سالار افغانستان با وجود کشتار های بیرحمانه ، چالشها و مشکلات فراوانی که در ده سال گذشته به آن مواجه بوده اند، به حقوق و آزادی ها نسبی دست یازیدند. از جمله قانون منع خشونت علیه زنان، قانون حمایت از خانواده، پلان کاری ملی برای زنان و پالیسی های وضع شده به ارتباط حقوق زنان راز دستاوردهای عمده در طی ده سال گذشته در راستای محو تبعیض علیه زنان در افغانستان میدانند . ولی این دستاورد ها برای زنان شکننده بوده وهشدارهای از جانب سازمان حقوق بشر ودموکراسی افغانستان ارائه شده که با خروج نیروهای بین المللی ممکن است آزادی زنان محدود شود.

طوریکه ما می بینیم اکثریت زنان جامعه ما در حال حاضر با موجودیت ناتو از فرصت های آموزشی برخوردار نیستند، آنها در معرض خطر قرار دارند، اعتماد به تضمین امنیت خود ندارند وهنوز هم مورد خشونت قرار می گیرند واز ابتدائی ترین حقوق در بعضی از نقاط کشور محروم هستند. همچنین زنان تحصیل کرده کشور ما بخوبی میدانند که نیروهای امنیتی افغانستان، ظرفیت و قابلیت لازم را جهت پاسخ دهی به نیازهای امنیتی اتباع

کشور بویژه حمایت از زنان و کودکان ندارند و آنان مطمئن نیستند که این نیروها بتوانند معیارهای حقوق بشر را رعایت نمایند.

بناءً زنان افغانستان چشم انتظار کمک مالی به افغانستان برای تامین هزینه نیروهای نظامی، ظرفیت سازی برای نیروهای امنیت ملی افغانستان و تقویت نهاد های دموکراتیک در سراسر کشور پس از سال 2014 می باشند.

زیرا این کمک و حمایت برای تامین امنیت این کشور جنگ زده و نوپا وهم چنین برای مبارزه با تروریسم ، و دستاورد های یک دهه و حمایت از حقوق زنان از اهمیت خاصی برخوردار می باشد .